

ارزش هر طاعت به مقبولیت اوست / تا عبادت پذیرفته نشود ارج و اوجی ندارد

خدایا قرار بده روزه مرا در این ماه مورد قدردانی و قبول بر طبق خوشنودی تو و پسند رسول تو باشد و استوار باشد فرعش بر اصل به حق آقای ما محمد و خاندان پاکش و ستایش خاص پروردگار جهانیان است.

در دعای روز سی ام ماه رمضان می خوانیم: **اللهم اجعل صیامی فیهِ بالشکر والقبول علی ما ترضاه ویرضاه الرسول مُحکمةً قروعهً بالأصول بحق سیدنا محمدٍ وآله الطاهیرین والحمد لله رب العالمین.**

خدایا قرار بده روزه مرا در این ماه مورد قدردانی و قبول بر طبق خوشنودی تو و پسند رسول تو باشد و استوار باشد فرعش بر اصل به حق آقای ما محمد و خاندان پاکش و ستایش خاص پروردگار جهانیان است.

ارزش هر طاعت به مقبولیت آن است تا نماز ما قبول نشود ارتقا نمی یابد و بالا نمی رود تا روزه ما پذیرفته نشود اثرگذار نیست و ارجی و اوجی ندارد. قبول اعمال به نیت و اخلاص و تقید و عبودیت در برابر خداست.

سی روز روزه گرفتیم و نماز به پا داشتیم امروز از او می خواهیم روز همان را مقرون به شکر و قبول قرار بده و آن گونه که تو و رسولت از آن راضی باشند.

آری، خداوند روزه‌ای را ارزش می نهد و می پذیرد که آمیزه ای از پرهیز و ایمان باشد. در این حال شکر و سپاس الهی نسبت به عبادت بنده، همان مهر قبول اوست او آن هنگام طاعت را قبول می کند که «خداپسند» باشد الگوگیری از سنت‌های او اطاعت و رضایت خدا را به همراه دارد.

طاعت و عبادتی که آلوده گناه باشد ارزشی ندارد دهانی که به روزه بسته شده اما به غیبت و تهمت همواره گشوده است، مهر روزه را هم شکسته!

شنیده ایم زنی زبان به غیبت گشود در حالی که روزه بود، پیامبر(ص) فرمود: برو بخور! دیگر روزه نیستی!

از خدا می طلبیم دل و زبانمان را از گناه دور بدارد و روزه ما را مقبول و مورد رضایت خود پیامبر و اهل بیتش قرار دهد و مهر «شکر» و «قبول» آنها را بر آن ثبت کند.